

Ἄρις αἰγαγρατῶδης
τὸν ἐν τῷ 20 Φυλλαδίῳ τῆς Πανδώρας Αἰγαγράτος.
Ἐπειδὴ τὸν γέρον ή Κήρυξ οὐκ ἀλλότρια φίλοσοφος ἔσται.
[Κλέαρχος παρ' Ἀθην. δικτον.]

Εἴς τέσσαρα τὰ ἔωμά μου
Ἐν πρώτοις διαιρεῖται,
Καὶ εἰς ἐννέα ἔπιται
Τὸ δλον μου μετρεῖται.

Τὴν κάραν μου τὴν φλέγουσσαν
Νὰ κόψῃς ἀν ἡσεύρης,
Τὸν ὄβολον ποῦ ἔκρυπτα
Ος τώρα θενά εὔρης.

Καὶ ἂν εἰς πῦρ τὸ δίψωσιν
Λι χεῖρες ρωμαλέους,
Θενὰ μὲ ίδουν πάραυτα
Νὰ γεννηθῇ ἐκ νέου.

Αὐτὸν μὲ δώσῃς Βψιλον
Στοὺς πόδας μου νὰ σπειρω,
Θενὰ μὲ τὸν δοβολοῦν
Τὸ πυ μαζῆ να σύρω.

Τρεῖς ἀδειφοί καὶ σύντροφοι
Τὴν κάραν μου στολίζουν,
Καὶ ἀλλοι τρεῖς αἰώνια
Τοὺς πόδας μου στηρίζουν.

Ἐὰν τὰ δύο πρῶτα μου
Μέ τ' ἄλλα συμφωνήσουν,
Τὸ τρίτον τελευταῖον μου,
Τὴν Πύλον θενὰ κτίσουν.

Καὶ τότε ἐνῷ ἀκέφαλον
Καὶ ἀπούν θειά σπαίρω,
Πόδας θὰ κράζω δύτε μοι
Τὸ Ρεβούδημ νὰ φέρω.

Αὐτὰ σὲ δίδει, φίλε μου,
Τὸ δνομάδ μου μόνον
Ἐγὼ δὲν δύω τίποτε
Παράτον μαζῆσον φύνον.

Ἐγὼ φονεὺς εἰμ' ἄγριος,
Μὲ θέλουν φίλους δλοι.
Χωρὶς ἔμοι εἶν' ἀψυχοί
Καὶ οἰστραχοί κ' οἱ στόλοι.

Τὸν Φλέσσον καὶ τὸν Βότσαρην
Ἐδόξασα πρὸς χρόνων,
Κ' εἰς τὴν Εὐλέαδα ἔστησα
Ἐλευθερίας θρόνον.

Καὶ τώρας δικοί "Ελλήνες
Θελήσουν νὰ μέλλασσον,
Οἱ θρηνοὶ καὶ τὰ δάκρυα
Τῶν ἀδελφῶν των πάνουν.
Ἐν Ἀθηναῖς.

Σ.Κ.Κ.

ΑΙΓΑΓΡΑΤΩΔΗΣ

Ποτορ εἶμαι τὸ γνωρίζειο
Τί, ἐπλανε τὸ ηξεύρειο
Οὐαν φίψης ἐρ αυον θέμα,
Εἰνε εἴκαλον τὰ μ' εἴρησε
Δῶν φίλοις ἀδελφοί μου
Συργωνούρ, τὰ συμβιβάλονται,
Καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τὰς ἔστων
Καθηγται καὶ μὲ φωνάζονται.

Μὲ τοὺς εὐλαβεῖς μ' ἀκούνται
Καὶ μὲ βιτόνονται χρήσαι,
Μὲ ενεργεύεται πλήρης κατάνται
Δὲρ μὲ βιτόνονται τελεται.

Εναγγέλια ο Μάρκος
Καὶ ο Ιωάννης ἔχουν,
Κ' εἰς αὐτά μ' ἀκούνται πάντα
Οσοι ἀθρωποι προσέχουν.

Μετὰ διαβόλων τρέχω
Καὶ μετὰ τῶν βρυκολάκων,
Καὶ γιοράλω ποτορ εἶμαι
Ἀπὸ τὸ δκρι τῶν αὐλάκων.

Εἰς τὴν κολυμβήθραν μέσα
Μὲ ἀλλούς δέκα εἴβατοσθην,
Μὲ χιτωνώρης κατέρα
Πωποιε δὲν εὐχετίσθην.

Φεύγω πάντοτε τοὺς γαύτας
Τοὺς γαύραχον φίλους ἔχω
Εἰς τὰ πλοιά των δὲν είμαι
Μὲ τὰς λέμβους δὲλας τρέχω.

Ποτορ εἶμαι, σὲ τὸ λέγει
Ἐρ αρχῆ δ Εύριποδης.
Πχονος; πλήρης η ζητήσομαι
Ἐρ αὐτῷ καὶ τὰ μὲ θρη.

Δυσκολεύεσαι ἀκόμη!
Ἐμβα τὰ ιδηῖς ποῦ κείμαι.
Κι' ἀρ φωνάζεις, «ο' εὔρο τ' εὔρο»,
Δις θ' ἀκονθρης ποτορ εἶμαι.

Σ. Κ. Κ.

Σεκούνδος δ φιλόσοφος ἔρωτηθείει, τι δους γν
τη, είλην
Ἄνδρες καυδυτοί,
Οίκους ζάλοι,
Άμαρινίας ἐμπόδιον,
Βλου δλωτοί,
Καθηρινή ζημα,
Αδαμάρτος μάχη,
Αναγκαῖον κακόν.

Πολυκεχυῆς πόλεμος,
Σονετιάδανον θρόνοι,
Συγκαθημένη μέριμνη,
Συρπλεκούμενη λέπαντα,
Κοκερυμάνη Σκύλα,
Ζάπον πονηρόν,

Η Πανδώρα διαμαρτύρεται κατὰ Σεκούνδου
τὸν φιλόσοφον.

ΤΟΜ. Α'

ΦΥΛΛ 23

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Η ΙΟΥΔΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΛΕΙΚΑΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ίδε αριθ. 22.)

Σύνται δυτυχῆς, εἴπεν δ Σερίκονδρ, ἀν δὲν θέλης νὰ ἀπολεθῆς καὶ σὺ καὶ δ πατήρ σου.

— Τίς σὲ φέρει; είματι αἰχμάλωτός σου; Υποτίζοντες καὶ οὖν ἐνταῦθα θά είμην ἀπηλλαγμένη τῷη μιητῶν σου καταδίωκεν.

— Η πειροή σου σὲ ἔρριφεν εἰς τὴν εἰρκτήν τάντην τρέμε ἀν επιμέγρης, διότι δὲν ησεύρεις ἀπόκη δοποία φρικώδης τύχη σὲ περιμένει.

— Δὲν γνωρίζω, αὐλην φρικωδεστέραν τοῦ νὰ είμαι υπὸ τὴν ἐξουσίαν σου.

— Μαθε λοπόν, αὐθητε, διτε δ θάνατος σὲ περιμένει δ πλέον ἀτεμος θνατος κατηγορεῖσαι διτε μᾶς επεδουλεύθης εἰς τὴν Βελλετίκαν.

— Θετ ἐπουράνιε! ἀνέκαξεν η Γεσίκα μετὰ φρίκης η κακία δύναται νὰ ποσῇ ἐπει τοσύτιο; αλλ, θγη, οδεῖς θα πιστεύη αὐτὴν τὴν αἰσχρήν κατηγορίαν.

— Μάτην τὸ Ελπίζεις ἀνει ποδείσων τῆς άθως.
Φυλλάδ. 23.

ΠΑΝΔΩΡΑ

εκκλίνη, καὶ ἔλκων τὴν σπάθην τους νὰ ἀποχρούσῃ τὰς προσβολὰς, ἐκείνου τοῦ μανιώδους· ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν δὲ Σερικούρ ὁλοσθησεν ἐπὶ τῆς γιόνος, ἐκλαγήθη καὶ πίπτων ἀπήντησε τὴν σπάθην τοῦ ἀντιπάλου του. Ήτις διεπέφερε τὸ στήθος του· φείδρα μέλανος αἱράτος ἔφευσαν ἀπὸ τοῦ στόματός του μετὰ φρικιώδων ὄλασφημιῶν.

Οἱ Λοζίνσκης καταλιπόντες ἐκεῖνον εἰς τὴν φροντίδα τῶν μαρτύρων, ἐπανῆλθε κατεσπευσμένως εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ ἐτὶ μᾶλλον μετὰ τὴν σκηνὴν τούτην τὰς ἑτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως του.

Διὸ πάντα γενναιών φροντίδων τοῦ ἐλευθερωτοῦ των διοικητῶν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐδυνήθησαν νὰ λάβωσιν εἰς Γράδον ἡμερῶν τετοῦ ἀπάκουσιν ἀναγκαστήτην διὰ νὰ καλάβωσιν ἐκ τῶν τόπων μόχυων των. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τάγμα τοῦ Ιαζίνσκη ἔλαβε δικταγήν ν' ἀναχωρήσῃ, διὰ καλὸς ἐκείνος νέος ἔθισθη νὰ ἀποχωρήσῃ τοὺς παλαιοὺς ξένους του ταχύτερον ἀπὸ σύνοψιν.

Ἄλι περιστάσεις μὲν ἀναγκάζουσι νὰ μακρύνθω, εἶπεν ἐκείνος πρὸς τὸν Ιαζάκη, λαμβάνων ἔγχαρδίως· τὸν χείρα του· ἀλλὰ μὴν ἀηραυχῆτε διέθεστε· ἵγια τὰ πάντα, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ δικαγγεῖτε ἀκινδύνως εἰς Βιλέκκιαν· ίδοι πρὸς τούτους, καὶ ἐπιτολὴ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν προφυλακῶν· εἰναι φίλος μου καὶ κατά τὴν συστασίν μου θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ σᾶς προστατεύῃ.

Οἱ Ιαζάκης ἀνταπεκρίθη εἰς τοὺς περικαθεῖς ἀποχωρετισμούς τοῦ γένους, φένωματικοῦ δὲ ἐνδείξεων. εὐγνωμούνης καὶ δι' εὐχῶν.

Οἱ δὲ Λοζίνσκης ἀποτελέμονος πρὸς τὴν διάραγην Ιουδαίων ἡτοις ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλῆ πλησίον τοῦ πατρός της·

— Η Γεσίκα, εἶπε, δὲν θὰ μὲν εὐχηθῇ καὶ ἐκείνη, καλὸν κατευδόντος;

Η νέα κόρη ἤγειρε τὸ ἔκ δικράνων καταβιβρεγμένον πρόσωπόν της, καὶ διὰ πρεμούστης φωνῆς·

— Ο Γεχοβᾶς; νὰ σὲ εὐλογήσῃ σὲ καὶ τοὺς σού; ή χάρις του εἴναι ἀπειρος, καὶ δὲν καταδικάζει ὅλας τὰς καρδίες εἰς τὰς σκληρὰς δοκιμασίας εἰς ἀς μὲ κακιστέβαλεν· εἴδε νὰ ζήσῃς εὐτοχήν· πληστὸν τοῦ ποκειμένου ἐρ' οὐδὲ παναπαύεται δῆλη ἡ ἀγάπη σου!

Απέστρεψεν ἐκείνη τὴν κεφαλήν καὶ δάκρυα κατέκλυσαν τὸ τρόπωπόν της· ὥπερ κατεκαλύψη οὐδὲ οὐρανούς ὀχρότητος.

Μετὰ τινὰ ἔτη, ἔφου αἱ ἀλληλοδιάδοχοι συμφορεῖται τοῦ Ναπολέοντος ἐξηράνται τὸ στράτευμά του, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ὑπερήφανοι καὶ ἀλαζούνομοι διὰ τὰς ἥπτας τους, τὸν ἔξωρισαν εἰς ἀθλιούς βράχου τῷ; μετογείου, οἱ Πολωνοί, οὓς ἡ Γαλλία εἶδεν ἐπὲ πολὺ χαρονί πιστούς· εἰς τὰ εὐκλεῖτα χρώματά της· ἐπανῆλθον τελλεμένοι εἰς μετὰ τὸν ἄλλον μὲν τὰ μακρὰ πεδία τῆς πατρίδος των·

Εἰς τούτων διοχεγός Λοζίνσκης διευθύνετο πρὸς ἀμφιβληστρούδεις ἰτέαι, βρόχα παντὸς εἴδους καὶ γέτην παλαιάν ἐπικυλίν τῶν πατέρων του ὅπου τὸν πε-

γόνος, καὶ τὸ μνήστων, τὸ πυρφερόν τοῦτο. —

ἐνθυμήστεων, φύονται μόνα εἰς τὰς κατεψυγμένας πυθμένος τὴν λίμνην, ἐρθάσαμεν εἰς τὴν μικρὴν ἐπιτάντας· ἀκτὰς, διὰ καλύπτει, ἡ λίμνη. Ἐκεῖνεν δὲ πεδὸν κορυφὴν τῶν βράχων.

προσαναβάνοντες τὸν χειμάρρον δοτὶς πληροῦ τοῦ. Λιτσώδης ἀνεμος μαστίζει διηνεκῆς· τὰ ἀξένα

ταῦτα μέρη, καὶ τὰ περικαλύπτει τὰ δυτίχηλη τόπου πυκνήν, ὥστε οὐδὲν διέποντες, καὶ φεύγουμεν μὴ πλανηθῆμεν· καὶ μὴ πέσωμεν εἰς τὰς χανούσας βραχιανάς, αἵτινες σχίζουσι τὰς κορυφὰς ταύτας, ἡγαγκάζοντες γὰρ πιστρέψιμεν.

Η ἑρμός· μὲν απαλίσια χρώματα πειργράφεται, άλλα· ὅτις εἰς τούτην δὲν ἔχει τὴν ἔρημον, δὲν δύναται οὐδὲ ιδέαν, καὶ οὐλαβή της φρίκης διάμποιει. Κίς τας λιβυκάς ἔρημος νεαρούς βαστνίζει ἡ δίψη καὶ φλέγει διηλιός· ἀλλὰ τρέπεται λαμπρός διασπανός, εναντικερματίζενη· ή γῆ ἐξεργάζεται εἰναῖς καὶ τις "Οασίς, η ουσεῖσι ἐρημοπλαγῆ, ὁδοτορίου, αποντάσαι διατίθεται τοῦ Ἀριθοῦ, ὃπου δύσασται τις νηζη, η γαλινή, η ἀπανεύση· Η οδύσσως, τίκοτε, ἔπιπτε, ἐπιτόπιος διαπλωμάτης, Η Ζωή ἐξώγητη ἐνεδύθη, καὶ ἐδώ δικρεπτίς νὰ ἔναι ηγετικής από την προς τοῦ κόσμου τὴν ἀστούγητον γῆ· Κινδύνισι τοιαύτης εἰρήνης η Συγή μεταλλγούλει καὶ γάτα καθεται. Κίνησις της τὸ τέρμα διπόδιο· καρενίνη τὸ ἐπιγείον ζωῆς της διμοιριμέτρη τέρατες της· μετέρας διδιπορείς;

Τὸ βρύσεον, ἀποστολοῦ,

ВІВАЮГРАФІА

Πραγματελα του συνταγματικού δικαίου, ύπο
Νικολάου Ι. Σαριπόλου, διδάκτορος τα Νομικά, λέ-
του την Φιλολογίαν και Φιλοσοφίαν καὶ τὰς Φυσικὰς
ἐπιστήμας τῆς τῶν Παρισίων Διαδημίας, καθηγητού
τοῦ συνταγματικοῦ καὶ τοῦ ἐθνῶν δικαίου ἐν τῷ
Ἐλληνικῷ πανεπιστημίῳ Ὁθωνος, κτλπ. Ἀθήνησ.
Τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφέως. 1851. Τόμος
πρώτος.

(Ἄρθρον πρῶτον)

πδ π α

ποιού ηρέεν ήτο, οια την εκτάσιν της χωρές και την
ἀξείχη τῶν κατοίκων, ἀντάξιον τοῦ ὑπερτάτου τῶν
ἥγεμονικῶν ἀξιωμάτων, οἱ δὲ περιστοιχίσαντες τὸν
νέον κυριέργην μεγιστᾶνες ἦταν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ,
περιφανεῖς κατὰ πόσαν τὴν Εὐρώπην διὰ τὰ ἀνδρα-
γαθίματα αὐτῶν, δὶ' ἀλλὰ καὶ προσέλαθον βραχύτερογ
εἰς περίδεξα ἐπάνωμα τῶν δουκῶν μὲν Ῥιβολίου,
Πλαγγείου, Ανερταδίου κλπ., πεγγυγήπιων δὲ Ἐσ-
τιγγίας, Ἐκρυλίας, Οὐαγγαριάς κλπ. Ἔνι λόγῳ, δι-
ατοκρατορία ἐκείνη ὑπῆρχε καθ' δλα σεβατὴ καὶ με-
γαλοπεπτῆς. Ἀλλὰ φεῦ! τὰ σεβαστότερα τῶν ὄν-
θρωπίνων πραγμάτων δύνανται νὰ καταπαύσῃ γε-
λοῖα καὶ ταπεινὰ δτεν περιπέτωσιν εἰς χεῖρας φρύλας
καὶ ἀνάκιας. Μεγάρον μετὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἥν ἐπει-
λίτο ἐν Εὐρώπῃ τὸ μέγα ἐκεῖνο γεγονός, εἰς στεγήν
τινα γυνίαν τοῦ ἄλλου τῆς γῆς ἥν σφαιρίου, ὁ αἰδίον
Δεσταλῆνος ἀνηγόρευεν ἔκυτὸν αὐτοκράτορο τῆς Ἀρ-
ικανίκης νήσου Ἀττίου καὶ κατεσκεύαζε περὶ ἔκυτὸν,
αὐλήν πολυάριθμον καὶ πομπώδη. Ὁ παράδοξος οὗτος
αὐτοκρατορίσκος εἶγεν ἀπόστας τὰς κτηνώδεις κακίες
ὅπεις παράγει καὶ ὑπόστλπει ἡ δουλειὴ τάξις, εἰς ἥν ἐκ-
γενετῆς καὶ ἐν νεότητι ἀνήκει, τὴν ἀμαθείαν, τὴν πλει-
νεῖσαν, τὴν ἀσωτίαν, τὴν κενοφροσύνην, τὴν ἀμάρτητην
Κορεούσις ἀπὸ τοῦ φόνου τῶν λευκῶν καὶ ιμιλευκῶν, διε
σεν καὶ καρκίνων προσήθη, ἐπέραπη ἐπὶ τοὺς δυογέρδους οἵτι-

ἴθυσεν αὐτῷ ἐκαπόριας πολλάς. Τὸ δημόσιον ταυτεῖον
συνετήρει τὰς 20 αὐτοῦ παλλακίδας, χορεύδεται καλο-
δὲ παρέπετο ἀδιαλείπτως αὐτῷ ἵνα γυμνάῃ τὸν ἄνδρα
ἐν ταῖς δρασὶ τῆς ἀγέσεως. Οἱ κάτεκοι τῆς χώρας
εἰς ἣν ἀπέδωκε τὸ δηγκῶδες ἔκεινο ἀξιωματικὸν συνεκο-
σσῦντο εἰς τὰ 2/3 τῶν κατοίκων τῆς σημερινῆς «Βλα-
χαρίδος» οἱ δὲ ἀλλόκοτοι τῆς αὐλῆς αὐτοῦ μεγιστᾶνες,
ἐν ἐλλείψει ἑτέρων ἀθλῶν, προσέλαβον τὰ θυματεῖα
ἐπώνυμα τῶν δουκῶν καὶ κομῆτων τῆς Σικελίας,
τῆς Λειψονάτας, τῆς Σιλάτας, τῆς Μαρμελάτας (ἡ
λαζή του πατέτε) κ. τ. τ. Οι λαγγοί, ἀσπονδοί δύτες
ἔχθροι τοῦ Ναπολέοντος, ὠφελήθησαν ἀπὸ τὴν οἰ-
κτραν τούτην παραδίπλιαν καὶ ἐπεχείρησαν νὰ διακω-
μαδίσσωσι τὸ μέγα αὐτοῦ ἔργον, ἐπιφύλακτοντες ἐπ'
αὐτοῦ τὸν σατυρικὸν ἴον, τοῦ διποίου ἀπόνον παρείχει

τῶν Γαλλών influence, ή·οι τῆς ἐπενεργείας, τῆς ἀνίσους δύνας, δι' ὧν περάται δ εἰς σύρμα σχηματικό-
μενος χρυσὸς, ἀργυροῦ κτπ.. Μεταφορικῶς δὲ λέγου-
σιν οἱ Γάλλοι passer par uno longue filière, τὸ διά-
δεινῆς διέρχεσθαι δοκιμασίας, σία ἐλναι, ἐπὶ παραδει-
γματος, ή τῶν ἀντηγωτῶν τῆς προκετέμένης συγγρα-
φῆς, ἀναγκαῖομένων νὰ μαντεύωσι τὴν ἔνοιαν νεοτε-
κτῶν λέξεων, ή νὰ ἀναζητῶσι εἰς ἔνας πραγμα-
τείας τὴν σημασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου.

χειροτονήσωσι τὴν ἐπίφροιαν τοῦ νέου αὐτῆς ἀξιώματος, καὶ ἔγκαλούδρυσαν ὅτι αὐτῆς τὴν ἐπήρεαν. Ὡς τούτοις ἡ ἐπήρεια σημαίνει τὴν βλάβην, τὴν ζημίαν, τὴν βίαν, ἡ δὲ πενέργεια τῇ; ἐπέρροής εἰμπορεῖ μὲν νόηνται ἐνίστε ἐπιθετική καὶ ἐπίγημα (ὅτε καὶ δύναται νὰ ταυτισθῇ μετὰ τῆς ἴπηρεας), πολλάκις δικαίωσιν καὶ σωτηρίαν καὶ χρησιμός, πολλάκις δὲ καὶ ἀδιάφορος, ἐμφαίνουσα ἀπλῶς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἀλλοιωσιν καὶ τροποποίησιν. Ἀλλὰ τοιαῦται ἀκριβολογίαι ἐθεωρήθησαν ἀνάξιαι τῆς προσοχῆς τῶν Ἑλληνιστῶν ἑκείνων, ἐν ᾧ καὶ δ. ἀνὰ γένεας συγγραφεδονίς, δεῖται κατὰ τοῦτο μόνον διακρίνεται ἀπὸ αὐτῶν, ὅτι, καθὸ ἀνὴρ δημοτικός, ήθέλησε νὰ μὴ δυσκρετήσῃ οὐδέτερον τῶν κομμάτων καὶ μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως; δὲ μὲν τὴν ἐπίφροιαν, ὅτε δὲ τὴν ἐπήρειαν, ἐξ οὗ θυματία τις ἐπέρχεται ίδεων σύγχυσις. Οὐτω π. χ. ἐν σελ. 135 διδοκούσεμα, ὅτι «τὰ ἥθη, ἡ βιωτικὴ διαιτα, ἡ θέσις» τῆς ἐπικρατείας, ἡ ἀνάπτυξις τῆς παιδείας, ἡ κατάστασις τῆς βιομηχανίας, ἡ θρησκεία τοῦ ἔλλονος, τὸ πολίτευμα καὶ αἱ ἔξωτερικαὶ σχέσεις, τὸ μέγεθος ἡ ἡ τρικρότυς τῆς χώρας, τὸ εὔρορον ἢ ἄρρορον τοῦ τόπου καὶ τὰ τοιαῦτα, εἰς τὰ διάφορα αἰτια τὰ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως τὴν πινεῖσθη (δηλαδὴ τὴν θεοτικήν) νομοθετίκην τοῦ κράτους; ἐπηρεάζουσα.» Ὁ οὖν αναγνώστης ἀπορεῖ βεβαίως κατὰ πρῶτον ἀκούων, ὅτι ἡ παιδεία, ἡ θρησκεία ἡ βιομηχανία, κτλ. ἔχονται τινὸς ἐπηρεάζουσι, δηλαδὴ βλάπτουσι, ζημιούσι τὴν φιλοσοφίαν τὴν παραγματικὴν ιστορίαν τῆς ιστορίας ὁνομασθεῖσαν. Τὸ δεινὸν δῆμας εἶναι, ὅτι ἀλλο πραγματικὴ ιστορία, καὶ ἀλλο παντάπαιοι φιλοσοφία τῆς ιστορίας. Διότι πραγματικὴ ιστορία εἶναι οὐδὲν ἔτερον, εἰμὴ ἡ ιστορία ἡ μὴ περιβούμενή εἰς τὴν ἀπλήν τῶν γεγονότων ἑκεστιν, ἀλλὰ διεκηγούσσα συγχρόων; τὰ αἰτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Ο δημιουργὸς τοῦ τρόπου τούτου καὶ δύοματος; Πολύνος, ἔδωκε σαφέστατον τὸν δρισμὸν αὐτοῦ, εἰπών: «Ιστορίας γάρ ἐστιν ἀρέλη τις τὸ διά την πᾶσα, καὶ τίνος γάριντεράθη, καὶ τὸ πρκχθὲν πότερα εἴλογον ἔτηγε τὸ τέλος, τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς, ἀγώνισμα μὲν, μάθημα δὲ οὐ γίνεται. Βιβλίγ. 31, ἐν τῷ τέλει. Φιλοσοφία δὲ τῆς ιστορίας εἶναι οὐχὶ πλέον ἡ περὶ τὰ καθ' ἔκαστα τῶν γεγονότων διατριβὴ, ἀλλ' ἡ ἀπὸ ὑψηλοτέρας τινὸς ἐπόφιων καθόλου αὐτῶν θεωρία, ἵνα ἀνευρεθῶσιν οἱ γενικοὶ τῆς προνοίας νόμοις οἱ τὴν τύχην της ἀνθρωπότητος διέποντες, καὶ ιδίως δ. μέγιστος νόμος τῆς ἀδιαλείπτου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; προσέδων. Η φιλοσοφία τῆς ιστορίας ἀποτελεῖ μέρος τῆς φιλοσοφίας, ἡ δὲ πραγματικὴ ιστορία εἶναι ἡ χωρίως ἐπιστημονικὴ ιστορία: ὡς τε δ. λέγων διτὶ καλεῖ πραγματικὴν ιστορίαν τὴν παρ' ἀλλων φιλοσοφίαν τῇ: ιστορίας διομασθεῖσαν, διοιστέει πολὺ τὸν ἀξιούντα νὰ δποκαλέσῃ φιλοσοφίαν τὴν παρ' ἀλλων ιστορίαν διομαζομένην.

νομοθεσίαν τοῦ ἔθνους τούτου. Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν διαγράφεις προτειπόφερε ἀμέσως, εἰ διτὶ ἡ ἐπήρεια αὐτῇ δὲν προσβάλλει ὅπως δῆποτε τὸ ἀπολύτως καλὸν τοῦ νόμου. Καὶ ἀμήχανον μὲν φαίνεται πάλιν εἰς τὸν ἀναγνώστην πῶς ἡ ἐπήρεια, δηλαδὴ ἡ βλάσφη, δὲν βλάπτει, ἐπὶ τέλους δύναται παραχωθεῖται εἰκάσιν, διτὶ δ λόγος εἶναι περὶ ἐπιφρόδης, ἢ γοι περὶ τοιαύτης ἡ τοιαύτης τροποποιήσεως, δηλ. δὲ περὶ ἐπηρεΐς. Τίδε καὶ σελ. 312, 327, 378, 529.

Ο δὲ συγγραφεὺς δέν περιορίζεται εἰς τὸ νόμους εἶχε, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης, τὴν γλώσσαν διὰ τρυηλασίας λεξίων καινοπεπονθεῖ καὶ κακοζήλων, εἴτι δέ καὶ νὰ ἀποδίῃ εἰς τὰς ὑπερχεώσεις ἐννοίας παντάπαιν αὐτοῖς ἀλλοτρίας, ἀλλ' ἀναπτύχει εὐίστε μέχρις "Ησίόδου καὶ Οὐρῆρου ἵνα παραδέσῃ εἰς τὴν πλουσίαν αὐτοῦ τράπεζαν λεξείδιόν τε Ἑγγλαγμένον καὶ ἐκτόπιον εὑρηκον. Οὕτω λ. χ. ἣν σελ. 10 ὀπιρεῖται λογικῶν καὶ ἐν σελ. 117 ὀπηρεῖται τῷ νόμῳ" καὶ ἐν

Ἐν σελ. 332 ἀναγινώσκομεν, ὅτι ἡ μακρὰ τρυπα-
λία δι' ἡς διέρχεται ἡ ἔμμεσος ἐκλογὴ, χαλαρόνει μὲν
πάσσαν σχέσιν τοῦ ἑκλεχθέντος πρὸς τὸν λαὸν, μετα-
ποιεῖ δὲ καὶ καταστρέψει τὴν πρώτην ψῆφον τοῦ ἑ-
λογέως. Τρυπαλία δὲν σημαίνει ἄλλο παρὰ τρύπανθ-
θεν ζητεῖται ἥδη τίς ἐστιν ἡ μακρὰ αὐτῇ τρύπα, δι'
ἥς διερχομένη ἡ ἔμμεσος ἐκλογὴ, τοσοῦτον επουδαίας
πάσχει ἀλλοιώσεις. Κατ' εὐτυχίαν τὸ χωρίον Ιλλήβη
ἀπὸ τὴν γνωστὴν τοῦ Βενιαμίν Κωνσταντίου συγγραφήν
φήν Cours de politique constitutionnelle, εἰς ἣν
ἀνατρέγοντες εὐρίσκομεν, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ion-
gue filière, dans les détours de laquelle le suf-
frage du peuple s' est dénaturé ou a disparu.
Filière εἶναι μετάλλινθος τις μηχανὴ, ἔχουσα πολλὰς
τελ. 237 ὀπηδεῖ τοῖς ἐνόχοις ἐτράπηται προδοσίας;
καὶ ἐν σελ. 335 ὀπηδεῖ τῇ δυτικῇ ἐλληνικῇ ἀποφάσει
τοῦ ἑκταετικοῦ σώματος τοῦ 1822. Φυντάζεται
τὸν ἐμβρύον ἡμῶν διάκτορος καὶ λόγην ὀπρεδοῦντα
χριστίων τῶν φυλλῶν τῆς συνταγματικῆς
αὐτοῦ πραγματείας! Οπηδῶν δὲ τοσοῦτον συνεχῶς
καὶ χαίρει φυτικῷ τῷ λόγῳ. Ζητεῖν χαῖρεις τὴν προτε-
ραιότητα του, σελ. 403, χαῖρεις τὴν φιλίαν τῶν κρα-
τούντων, σελ. 415, χαῖρεις τὰ πιστά τοῦ λαοῦ, σελ.
416, χαῖρεις τὰ πιστά παρὰ τῇ βουλῇ, σελ. 444,
χαῖρεις δικαιωμάτων, σελ. 473, χαῖρεις τὴν ἀτο-
μικὴν αὐτοῦ ελευθερίαν, σελ. 475 κλπ. Βιττὶ πολλῆ
δὲ αὐτοῦ ταύτη θυμηδίᾳ, λησμονεῖ τοὺς γραμματικούς
χανόντας, καὶ βεβαῖοι, σελ. 239, δι', ἢ ἡ ἀμνηστεία,

ρόπως ιψή εύμενος: πατέ τοῦ λακοῦ οὐδεοδοχῆι, πρέπει γυρίῳ. Τὸ μετρητικὸν αὐτοῦ πολίτευμα ἔγινεν ἀραιοῦν τὸ δὲ ἀποιδόμενον ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ἀνθρόδε εἰς τὸ πολίτευμα τοῦτο (λατήριον, ἡ τιμὴ, ἀπεδόη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γνώμονος ἡδῶν συγγραφέοντος, εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν, τοῦ ὕπουλου ψυχὴν ὁ Μοντέσκιος ἐθεώρησε τὴν μετρίατητα. Τὸ δὲ πάντων ἀπειστέον, ἀφοῦ ἀπεδίθησκεν εἰς τὸν Μοντέσκιον δοξάσια παρ' αὐτοῦ μὴ πρεσβευθεῖσαι, ἐκεῖτα αἱ δοκισίαι αὖται ἀνασκευάζονται δι' Ἀριστοτέλους διότι, ἐφέντος ἐν τῷ κειμένῳ ἑταρχούμενως, ὅτι, κατὰ Μοντέσκιον, βάσις τῆς ἀριστοκρατίας εἴναι ἡ τιμὴ, ἐπάγεται ἐν ὑπηρειώσι. Καὶ Τούναντίον δ' Ἀριστοτέλης (Πολιτικῶν Δ, ε, 10) οὐ λέγει τὴν γέροντας ἐκ τῶν ἀριστῶν κατ' ἀρεσκήν πολιτειαῖς . . . μόνην δίκαιον προσαγο, εἴειν ἀριστοκρατίαν.

τηρήσεις δὲ τούτην συγχρόνως ὑπέρ εὐνοίου τας πολικας εκείνας.¹⁾
Αλλὰ οἱ θεοὶ λογεῖν βεβαιώς καταχρεωθῆται μόνοιο
νῆ; τῶν διαχνωτῶν ἡμῖν, πλειότερον ἐνδικτεῖντες
περὶ τὸ δικτιός Καιλεράρικήν ἔκεινο μετάλλεον τῶν
σολαικισμῶν, τῶν θεοφραστικῶν, τῶν ἀσυνταξῖῶν, τῶν
ἀναζητογραφιῶν, διαθεραπέων δυνάμεων υπὲρ εἰπομένων,
ὅτι εὐτριμότεται τῶν 538 τείχων τῆς προκειμένης
περιγραμματίας ἔμενον ἐντελῶς ἀπειλῶντος ἔθεντον
λογεῖν ἦν τὴν βιβλοῦ εἰς ἐπέραν τινὰ δοκιμασίαν.

Ο τονγράφεις διατηγγίλλει, ἐν τῷ πρόλογῳ εἰ; τὸ
Πανελλήνιον, ὅπερι Ἑλλές λαμβάνει διὰ τοῦ προκει-
μένου ἔργου, τὴν ποστούνα εὐτελοῦ: περὶ τῆς συντα-
χυτικῆς πολιτείας τιλεπούμαστος. Μή γελάτε ἡ
ἀξίωτις εἶναι κατὰ μέρα μέρος ἀληθῆ; διότι δὲ συγ-
γραφεῖς πολλὰ μὲν τὴν πορφύραν πέδραταν ἔργα δόλως
ἄγνει, διαττέρεις δὲ τοσοῦτον δσα ἰτυχεῖ νὰ γνωρίσῃ
καὶ νὰ μεταγειτισθῇ, ὅπερι τῇ ἀληθείᾳ παρέχει ἡμῖν τὰ
κρωτεῖα πλιογώμονδς τιμος ἐπεισθῆμεν. — «Ο δέ
»Μεγάλιος», λέγει ἐν τελ. 88, «τρία πολιτείαι
»εἰδη ἀναγράφει.

» A. Δημοκρατίας, τοι, βάσις είναι άρε

• B. Ἀριστοχρατέας, δοῦλος Βάστες ἡ τιμή

» Γ. Παρθενικεία; (despotique), δην βάσις δ; ?
» δο;. .

» Σύμπασαι αι διατρέπεις αῦται «εἰν ἐσφαλμέ.σι» τηδεῦσαι τὰ τῆς ἀρετῆς ζῶντα βίον βάναυσον ἡ
x. τ. λ. » θητικόν. » Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀριστοκρατικὴ πολιτεία

Αλλ' ο δυτικής Μονάρχης οδόποτε ανέγραψε τοιωτα τρία πολίτειων εἶδη διότε ἐν κεφαλαίῳ ἡ τοῦ βιβλίου 6'. τῆς περὶ τοῦ πνεύματος τῶν νόμων συγγραφῆς; λέγει. « Il y a trois espèces de gouvernemens: le Républicain, le Monarclique et le Despotique. » Ήτοι, τρία υπάρχουν τοι πολίτευμάτων εἶδη, τὸ Ἀβασίλευτον, τὸ Μοναρχικόν καὶ τὸ Δειποτικόν. » Κατωτέρω δὲ ἐν κεφαλαίῳ 24 ὑποδιαιρεῖ τὸ Ἀβασίλευτον πολίτευμα εἰς δύο, τὸ δημοκρατικὸν καὶ τὸ ἀριστοκρατικόν. » Ήν διελίφθιεν γνωρίζειν, ὅτι τῆς μὲν δημοκρατίας τὸ ἐλετήριον εἶναι ή ἀρετὴ (Κεφ. 3^ο), τῆς δὲ ἀριστοκρατίας, ή ἀγαθὴ μετρίετης, (Κεφ. 4^ο), τοῦ δὲ μοναρχικοῦ πολίτευματος, ή τιρή, (Κεφ. 6^ο), τοῦ δὲ δειποτικοῦ. ὁ φόβος, (Κεφ. 9^ο).

Ἐκ τούτων καθίσταται πρόδηλον διάβολον ὀλλοκό-
τυς μεταμφιέσυπται δὲ Μούτσκιος ἐν τῷ προκειμένῳ
διε τὸ Γάλλος Βαρθελεμῖν, ποδὲ πρὸ τοῦ Δεσποτοῦ
Τραϊδ, ἀγαπούντες, ἐν τῷ γένῳ Ἀναχάρσιδι, καθ' ἄ-

πασαν την Ρώμην τὴν θαυμασίαν ἔκεινην τοῦ Ἀριτίδη εἰς μόνον τὸ ἐξ πλαγίου εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ στοτέλους διείρεσιν, διότι τὸ μὲν σύγγραμμα τοῦ ἀναγόμενον, πόνημα τοῦ Καντίου, τὸ διπούον κατὰ Τρασύ (αἱ εἰς Μοντέσκιον ἐρμηνεῖαι) ἔξεδέθησαν, τὸ παράδεξον σύμπτωσιν, ὑπάρχει μεταφρασμένον καὶ πεδίζον ἐν ἔτει 1819, ἢ δὲ περιήγησις τοῦ νέου Ἀ-εἰς τὸ Γαλλικόν (Principes métaphysiques du droit trad. par Tissot). Ἀλλ' ἔστω καὶ τοῦτο τὸ

Ἐγ δε, 64 - 65 ἀναφέρων, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὴν κυβερνητικὴν ἔξουσίαν παραχοή, ἐπάγεται ἐν αὐτῷ μεώτει· εἰ δικαῖος ἐπαινεῖται ἢ τοῦ Μιρακλὸν ἀπάντης κατὰ τὴν συζήτησιν ὀδίκου τινὸς νόμου ἐν τῷ τὸν αὐτὸν ἀπαραδίλακτως χολοθυτρόπον εἰς Απομνηστικὴν τῆς Γαλλίας συνελεύσει, Si vous faites celle loi, je jure de n'y pas obéir (ἐάν ψχρίσετε φιλής παραδρομῆς, δμολογητέον ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ τὸν νόμου τοῦτον, δμνῶ ὅτι δὲν θέλω ὑπακούσει τοι εἰς αὐτὸν), » Όστε, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ εἰς τοὺς τὸν νόμους παραχοή. Πρὸς κέρωσιν δὲ τῆς ἀρχῆς ταῦτης, προστίθησιν ἐν τῇ αὐτῇ σημειώσει, « Καὶ καὶ εἰς Vittel, 1 οἱ 54. διάτοξος ἄλλοι συγγραφεῖς ὅτι γινότανε τὴν Γερμανικὴν

τα πάντα τα οποία παρασύνεται και διέπει την εμπορία.

Αξιαί σημειώσεως είναι έπισης αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τοὺς Γερμανοὺς καὶ πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς συγγραφεῖς. Ἡδύνατο, λέγει, ἐν αελ. 71, νὰ ἔκθεσῃ τὰς περὶ δικαίου θεωρίας τοῦ Φίλητου, τοῦ Σχέλλιγγ, τοῦ Ἐγέλου, τοῦ Γάνης καὶ ἄλλων νεωτέρων τῇ: Γερμανίας φιλοσόφων, ἀλλὰ προτιμᾶ νὰ παραπέμψῃ εἰς τὰ περιληπτικώτερον τῶν ἀλλων καὶ πολὺ βελτίον τοῦ τοιούτου σπουδαίου ζητήματος ἐπιληφθέντα Γαλλικά συγγράμματα τοῦ Λεφτινιέρου καὶ τοῦ Ἀρενστού. Κατω· ἐκ τῶν Γερμανῶν λοιπὸν δὲν συνεβούλευθεντική τοῦ Καντίου τὰς Μεταφυσικὰς τοῦ δικαίου ἀργάς γίνεται μνεῖα τῆς δικαίως περὶ πάντων τιμωρένης Ἰστορίας τῆς Ἀγγλικῆς χιενερνήτεως, καὶ πολετίεις τοῦ ἐμπειροτάτου περὶ τὰ πολιτικά Δόρδου Ἰωάννου Ρούσσελ· ἔκενταίς δὲ πολὺ πλειοτέρᾳ γίνεται χρῆσις τῶν διαβοήτων ἐπιστολῶν τοῦ Φευδωνύμου Ἰουνίου τοῦ Ιουνίου, περὶ σῦ δὲ μὲν Βόρκης ἐπιν, διτὶ χατεποπάραξ διὰ τῶν χαυλιοδόντων αὐτοῦ τὴν βασιλικὴν ἔχουσιαν, δὲ δὲ Μακωλαῖς, διτὶ ἥτο ἀνὴρ θραυστατος καὶ ἀλαζονικώτατος, καὶ ἐπιφέρετς μὲν πρὸς τὴν ἔχθραν καὶ τὴν πλάνην, πρόθυμος δὲ εἰς τὸ συγχέειν τὰ ίδια πάθη μὲ τὴν δημοσίαν ἀρετὴν!

(Metaphysische Anfangsgründe der Rechtslehre). Παράδοξον τοῦτο, διὰ τὸν ἀνθρώπον γράφων περὶ συνταγματικοῦ δικαίου καὶ ἀξιῶν ὃν γινώσκει τὴν Γερμανικήν, δὲν ἔθεωρόνεος εὐλογον γὰρ ὡφεληθῆ ἀπὸ πολλῶν ἀξιολόγων ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ, περὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ, συγγραφῶν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν σοφὴν περὶ τοῦ δημοσίου δικαίου τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας (Staatsrecht der constitutionalen Monarchie) πραγματείαν τοῦ Ἀρετίνου καὶ Ροττέκου, περιωρίση^{δοκασίας} εἰς λ. γ. αἱ ἔξης, ὃτι πρὸ τῆς επαρπαστή-

Εύφωνη, ἀναπνέουσι τὸ δημοκρατικὸν αὐτῆς ἀέρα διαμαρτυρόμενοι ἐν Γαλλίᾳ, δὲν ἔχουν διλιγότερον φρέσκειαν ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ τοῖς πανεπιστημίοις· τοῦ βερὸι τῶν, ἐν Ἀγγλίᾳ, γενομένων, θρησκευτικῶν καθολικῶν ἑκείνου χρήστους, ἡ ἐλληνικὴ καὶ ἡ Ἕωρα τοῦτον ταδιώξεων. Ἡ δικαιοσύνη πρὸς τούτοις ἀπάτει, γὰρ μὴν ἀφρηνθῶμεν, διτὶ ἡ Ἀγγλία μόνη δὲν κατιχράσθη τῆς πολλῆς αὐτῆς δυνάμεως, καὶ διτὶ κατὰ δυτικάν τὴν ἀνθρωπινὴν φύσις εἶναι τοιαύτη, ὥστε μέχρι τοῦτο τοῦλαχιστὸν παντοῦ καὶ πάντοτε οἱ τοχυταὶ ἐπιρρετεῖς ἀκεδεγύθησαν εἰς τὸ πείζειν τοὺς αὐθεντεῖς. Μήπως εἰ 'Αθηναῖοι, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, δὲν καθέρευον τὴν καταχθονιωτέραν πολιτικὴν ἀφήνην, διταν ἐλεγον πρὸς τοὺς Μηλίους, « διτὶ εὐδαιμονία μὲν ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται, δυνατὰ δὲ οἱ προύχοντες πράσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς ἁγγιωρῦσσι. » Μήπως ἀκαστὴς 'Ρώμης ἡ ἐκστερικὴ πολιτικὴ δὲν ὑπῆρξεν ἀρκατικωτάτη; Μήπως ἡ Γαλλία ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΑ'. δὲν ἔδικτης δεινῶν τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν 'Ολλανδίαν; Μήπως ἐπὶ Ναπολέοντος δὲν ἀνεδείχθη ἐπιβουλοτάτη μὲν ὡς πρὸς τοὺς Ἰσπανούς, ὡς πρὸς δὲ τοὺς Γερμανοταπειστικωτάτη; Μήπως καὶ αὐταὶ αἱ δυστοπούδοι τῆς ἀρκτικῆς Αμερικῆς πολιτεῖαι δὲν ἀναφράνονται ἀδικιῶταται πρὸς ἄπαντας τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν γετονας, καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς Μεξικανούς; Πρὸς τί λοιπὸν αἱ φωνατικαὶ αὐταὶ κατὰ μόνης τῆς Ἀγγλίας βινεκα πραγμάτων κασιῶν εἰς ἀπατατὰ τὰ ἰσχυρὰ ἔθνη, καὶ μάλιστα διταν τὰ πράγματα ταῦτα ἢναι παντακεῖ τοῦ προκειμένου ἀλλότρια, διτι πρόκειται περὶ πραγματείας τοῦ συγταγματικοῦ δικαίου, καὶ διτὶ περὶ ἱστορίας, πρόκειται πρὸς πάντων περὶ βιολίου διδακτικοῦ καὶ διτὶ περὶ ἐφημεριδογραφικῶν διαπληκτισμῶν; Σημειώτεον προσέστι, διτὶ μόνη ἡ Ἀγγλία δὲν παρήγαγεν ἀνδρας τυραννόφρονας, διότι διτὶ ἕγεννητο τὸν 'Οθέην, δ' Ὁλεζχιος, ὅμως, καὶ δὲν Ἐλλουτιος, καὶ δὲν Δεμαίστριος, δὲν ἔγεννονθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλὰ τὸ ἀρκούδιον ἀπάτης αὐτῆς τῆς ματαιολογίας εἶναι, διτὶ ἡ Ἀγγλία ἔγεινεν διπλᾶς τίνος; ... Τοῦ 'Οθέου! Η 'Αγγλία ὀπαδὸς τοῦ 'Οθέου! Η

Τοῦτο δυομάζεται ὅπο τοῦ συγγραφέως δικαιοδό-
γητις τῶν πράξεων τοῦ Κλήρου Ἰωάννου Δ. Καὶ ή μὲν
κατὰ τῆς Ῥωσίας αὐτῇ καταρροφὴ ἔκηγεται μέχρι¹
τινδὲ διὰ τὸ σφόδρα φιλελεύθερον τοῦ ἀνδρός ἀλλ'
ή κατὰ τῆς Ἀγγλίας; . . . «Ἐγέτω, οἱ λέγει ἐν σελ.
24—25, «ἡ Ἀγγλία τὴν δόξαν διτὶ ἐγένιησε τὸν
»Οὐδενὶ καὶ τὸν Βένθαμ, δίδτι μόνη ἡ γῆ αὕτη, τῆς
»ὅποιας σύμπατος διοικητὴ βίος εἶναι ἑξάκοντις τῆς
»εἰσας καὶ σταθμησις τοῦ ὄλικου συμφέροντος (δ. διτὶ²
»τὸ δημικὸν συμφέρον κατ' αὐτὴν οὐδεμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ
»ἔχει ἀξίαν), ἥδηντο καὶ νὰ ἐλιθρέψῃ τοὺς τοιαῦτα
»φιλοσοφήσαντας καὶ διποδὸς αὐτῶν νὰ γίνη. »Ἐπε-
»ται δὲ ἐνταῦθα δρμαθός μακρὸς ἀνομημάτων τῆς
»Ἀγγλίας ἀπὸ τοῦ τυράννου Πέρρικου τοῦ Ήν.³ μέχρι⁴
»τῆς τελευταίας εἰς τὴν Σαλαμῖνα καταπλεύσεως τοῦ
Βρετανικοῦ στόλου.

Δέν θέλομεν βεβαίως ἀναλόδους ἡμεῖς τὴν ἀπολογίαν τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἀλλ' ή αλήθεια ὅπατετε νὰ δρολογήστωμεν, θτὶ μόνη ἡ Ἀγγλία δὲν ἔξεθρεψε τυράννους, καὶ θτὶ ἡ νῦν λ. χ. τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου καὶ οἱ ἄλλοι φόνοι καὶ διωγμοὶ δύος ἐπαθον οἱ

Θείου δικαίου καλούμενην κυριαρχίαν, ητοι τὸ δόγμα τῶν ἱσχυρίζομένων, οἵτι οἱ ὑγειῶν εἶναι ὁ ἐπίγειος τοῦ Θεοῦ τοποτηρητής, παρ' αὐτοῖς καὶ μόνου ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς κυριαρχίας¹ ἀποκρούει εὐλόγως ἐπίσης τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἵσχυροτέρου² ἀποδοκιμάζει προσέπι τὴν τε γνώμην τὴν πρεσβείουσαν, οἵτι μόνον δ ὁρθὸς λόγος καὶ τὸ δίκαιον πρέπει νὰ κυριαρχῶσῃ, τὴν τε γνώμην τὴν δοξάζονταν, οἵτι ἡ ἑνικὴ κυριαρχία διαδηλοῦται διὸ τῆς κοινῆς τοῦ βασιλέως καὶ τῶν δύο βουλῶν συμπρᾶξεως³ ἀποκένεται δὲ ἀξίωμά τι λέγον, οἵτι ἡ κυριαρχία σύγκειται ἐκ τῶν συνόλων τῶν ἀτομικῶν θελήσεων, καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀτομικῶν ἐνεργειῶν, εἰς δύο συνιατίζεται ή δημοσίᾳ τοῦ χράτους θέλησις, ἀντιλέγων Ἐλλην βαλέτῳ μέλαιναν κατὰ τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος τοῦ Φῆφον, καὶ κατέρρευθτῷ τῷ ἐνδιξέν τῆς πατρίδος του ἔγειριν κατὰ τὸ 1821» σελ. 53... Καὶ έτι κατωτέρω, «Νομίζομεν δὲ ὅτι καὶ τὴν ἀγρυπνον τάχτην τοῦ θυνούς φρευράν προκαλεῖ τὸ 107 τοῦ ἡμετέρου συνταγματος ἄρθρον, διότι ἀλλως οὐδείσια, καθ' ὃνδειλον ἔχει ἔνοιαν αἱ λέξεις αὐτοῦ» η τίμησις τοῦ παρόντος συντάγματος αγιερεύεται εἰτ. τὸ πατριωτισμὸν τῷ 'Ε.Ι.ήγωρ.» σελ. 57. Καὶ σύλλη δὲ 212 ὅριζεται καὶ ἡ διαδικατία τῆς ἐν τῷ ἡρεῳ 107 τοῦ συνταγματος ἀνικλείπτως ἐγκυμονεύσῃ, ἐπαναστάσεως. «Τοιαύτης δὲ συρβάσης παρανομίκη,

ες αω σχηματιζεται η ομοιωσι των αρχιτεκτονικων
· Μή νομίσῃ δέ τις διτι τὸ σύνολον τοῦτο τῶν ἀπο-
μικῶν δελφίσιων καὶ ἐνεργειῶν περιλαμβάνει μόνους
τοὺς πολίτας, ήτοι τὰ μέλη τῆς κοινωνίας τὸ ἔχοντα
πλήρη τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα· διτι Ἡ δρήγυ-
ρις, ητις καὶ ἐκ μόνου τοῦ συνδόλου τῶν πολιτῶν συ-
κειμένη, δεν ἔστενεν εἶθαι μικρά, περιλαμβάνει, κατά
τὴν προκειμένην πραγματείαν, καὶ ἀλλα πολυσύριθμα
στοιχεῖα, ὡς καταρινεται ἀπὸ τῆς σελ. 52, ἐν ἦ
ἔξεταζομένου πως διαδηλοῦται ἡ χωριαρχία, διδασκόμε
θε. Ήτι δὲν διαδηλοῦται διά τῇς ἑκλογῇς τῶν ἀντιπρο-
σώπων, εἰ δέποτε καὶ τούτης εἰ δέποτε μόνον ἕκδιγον
· τὸ Ἰδιος θελει κάμει τῷ· ήσίων (μετασειχ) με-
των γοῦνται πρὸν ἡ προστύχει (ἐτι τῇ δρητικῇ ἐγ-
γκλίτει) εἰς; τὸ 107 τοῦ συντάγματος ἀνθρώποι, ἢ
πικ (πάλιν μὲ δατεῖαν) μέτα λογίσταν, ο, η ἵστα-
τύπου ἐκρρκτις τῇ; τοῦ ἔλυσι; δυταναγγελήσεωι,
β, η δι ἀναφορῶν ἐπίκλητης πρές τὸν βασιλέα,
γ, ο ἀμφότερα ταῦτα ἀτελεστρόζητης ἔμεταν, η ζ.
ο νησις τῷ φέρων... Καὶ ταῦτα μὲν τὰ συντ-
τικά μέστα, ο, δὲ κατ' αὐτῶν ἐπιτελή, η βίσι βίσι
κατὰ βίσι δικαιοῦται καὶ τὸ ἔλιος ἡ ἀντιτελή, εἰπ.
ο κληρον

σπωπων, εἰ διότι καὶ τούτους οἱ εἰκασίες μόνοι εκλέγουν
νοσιν, θεον δὲ μέγας καὶ πολυάριθμος ἐν ἥδι τῶν ἐκ-
λογέων σύλλογος, δὲν δύναται νὰ συμπειλέσῃ πληρω-
τέον θέματος· Η χριστική λέξη ἐνυπόργει σχῆμα μόνον εἰ-
τά σύνολον τῶν ποιειών, ἀλλά καὶ εἰς τὰς γνωστικάς,
καὶ εἰς τοὺς πατέρας, καὶ εἰς τοὺς Βλάστας, καὶ εἰς τοὺς
παράρρευτας, καὶ εἰς τοὺς κακούργους, καὶ εἰς δόλους
ἐν γένει δοσις δὲν δύναται νὰ συμπεριλαβῃ διτῶν ἐκ-
λογέων σύλλογος. Διέν παῖζομεν δὲ, ἀλλ' ίδου αὐτολεξεῖς
ἀντιγράφομεν τὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ γεγομένην.
Τῆς γνώμης ἔκεινης ἀνάπτυξιν, ἐν ἥδι ἐλημβούτης νὶ
μηνημονεύσῃ τῶν βλαστῶν, τῶν παραφρόνων καὶ τῶν
κακούργων, ἥτηδις δύμας περιέλαβε τὰς γνωστικάς καὶ
τοὺς πατέρας.

α Ἡ κυριαρχία, λέγει, διαδηλώνται, έτσι εν ἔνος;
· τρέχη περὶ τὸν σταυρὸν ὃν ἐπηξεν, ἐπὶ τοῦ β. ἀγού
· τῶν Καλαβρύτων, εἰ; Γερμανὸς (ἐννοεῖται οὐ πεῖ
· μηντος Μητροπολίτης; Πατρῶν καὶ δοὺς Πρεστός;
· τις ἡ Λαζαριακός), δταν ἐ, ἔνθας συντάξεσθαι οὐ πεῖ
· ἐναὶ Γουλιέλμου Τέλον κατὰ τῆς τυραννίας; έτσι,
· η σοληπγέν ἐνδὸς Ὑψηλάντου ἥγη τερπνῶ; εἰς τὸ;
· ἀκοάς του, δταν αἱ σύνηγοι διπλίωσι τοὺς συνύγους;
· των, δταν αἱ γέται ἐν' αρρύνωσι τοὺς μελιούμφρους;
· των, δταν αἱ μητέρες διάστωσι τὰ τέκνα των πάω
· τι μετέκηνθωσι τὸ τῆς μεγάλης μητρός, τῆς πατρός;
· δος, δουλικὸν αἰσχος, δταν πρωτεῖ τῷ βρεφῷ; ψει
· λορατα, τὰ ἐπινίκια εἰτὶ τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος
· ἄρχατα. Ιδού πότε διαδηλώνται ή ἔθνει κυριαρ-
· χία. Ιδού πάντες ἔνερεις αἱ ταὶ 52. Καὶ κατ-

Το Κεράλαιον Δ. Επιγράφεται όμως καὶ διδυ-
ρεσίς τοῦ μικροῦ. Τεθέντοι δὲ τοῦ ζητήσατος ἐτ-
έστι δίκαιον καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀπολύτως θεωρούμενον
περιτίθεται πρὸ πάσιν γνώμην τῆς τοῦ Κάντιου λέ-
γουσκ, ὅτι περὶ τὴν λόγιν τεῦ ζητήσατος τούτου
ιστριψύθει; Εἴτε δὲ οὐδεὶς νά πειρεῖται εἰς ταῦτα

γίαν, δὲν ἐπιχειρεῖ δὲ νὰ δώσῃ γενικόν τινα αὐτοῦ διψευρέτων, νὰ μεταφράσῃ τὸν σύντομον καὶ εὐχερῆ δρισμὸν, οὐδὲ θέλει νὰ παραπέμψῃ εἰς τὴν θετικήν ὑπὸ τοῦ Ἀρετοῦ, ἐν τῷ § 3 τοῦ Κεφ. Ιου. τῆς περι γουοθεσίαν ἔχουν τινός, θύναται νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν φυσικοῦ δικαίου πραγματείας του, διδόμενον δρισμόν,

αυτήν διηγείναις εἰς θν ἐμβάλλει τὸν λογικὸν ἡ πολύκροτος πρότασις εἰς εὐεργέτησιν. Πρὶν προχωρήσωμεν παρατηροῦμεν, ὅτι αὕτη εἶναι ή ημετέρα μετ-

τάρφασις, ἐν δὲ τῇ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως διδομένῃ λεί-
πει τὸ ἐπίθετον πολύκριτος, τὸ δποτὸν, ὑπάρχον ἐν
τῷ Γερμανικῷ κειμένῳ, κατ' ἀπλῆν βεβαίως συγκυ-
ρεῖ, εἴται τὸ ἱστορ., τὸ εὐθύ, εἴται η μέταξὺ ὃν α-
ἰδμων εὐθέτα γραμμή. Ἀλλὰ τούτο δροιάζει πολὺ^{με}
μὲ τὴν ταυτολογίαν ἣν ἔφεβετο ὁ Κάντιος, διότι τὸ
λέγεναι θύγατρον εἴναι τὸ ἱστορ. καὶ τὸ εὐθύ, εἴναι τὸ

ρίαν παρελείφθη καὶ ὑπὸ τοῦ Γάλλου μεταρρυζού-
τοῦ Τισσότου. Προστούτοις, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς φρέ-
σεως ἐπτράφη σύντοις ὑπὸ τοῦ συγγραφέως· εἶναι κα-
τατάξιμον καὶ διατάξιμον.

τάλληλοις (τὸ ζητεῖμεν) γὰρ συγχρηματίστε. Ο Καν
τιος λέγει δύναται γὰρ συγχρηματίσαι ἀλλ' ὁ συγγρα-
φεὺς ἐθεωρησεν εὐλόγον νὰ προτιμήσῃ τὴν στροφὴν
τοῦ Γ' οὐδὲν μεταποθεστοῦ est propre à embarras-

του Ιακώβου μεταφράστου εστι πρόπετον επικαιρίαν
σει. Τελευταίον, ο Γερμανός ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς φρά-
σεώς του μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἔγειρα, ἐν τῷ
φέτος τῶν Μοντεσκίου, ὅστις δῆμως οδόποτε, ἀπαγή,
ἔξερε τοιούτον ἐπιστημονικόν σολοκισμόν.

τέλει δέ, πρὸ τοῦ τε ἐστιν ἀλήθεια, τὴν λέξιν προ-
τασίας, δὲ Γάλλος εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις ἴνο-
μης καὶ νόμου καὶ πεταγμοῖσιδη τὴν λέξιν Ὑπηρεία' καὶ ή
Και ταῦτα μεν περὶ τοῦ Λαοῦ ποιῶντας τοὺς πο-
παρόντος Τόμου, τοῦ καὶ εἰσαγωγικοῦ προσεχῶν δ'

μισε καλον να μεταχειριση τη λεγιν ημέρα και τη χώτη σύμποντα παρατηρεῖται εἰς τὴν μετάρραστην τοῦ ἡμετέρου συγγραφέων. 'Αλλ' ὀπωςδήποτε, μετὰ τὴν προσθέσιν ἔκεινην, ἀνακοδίζει' περιεργός η τυναντη

IATRIKON MOTSEION.

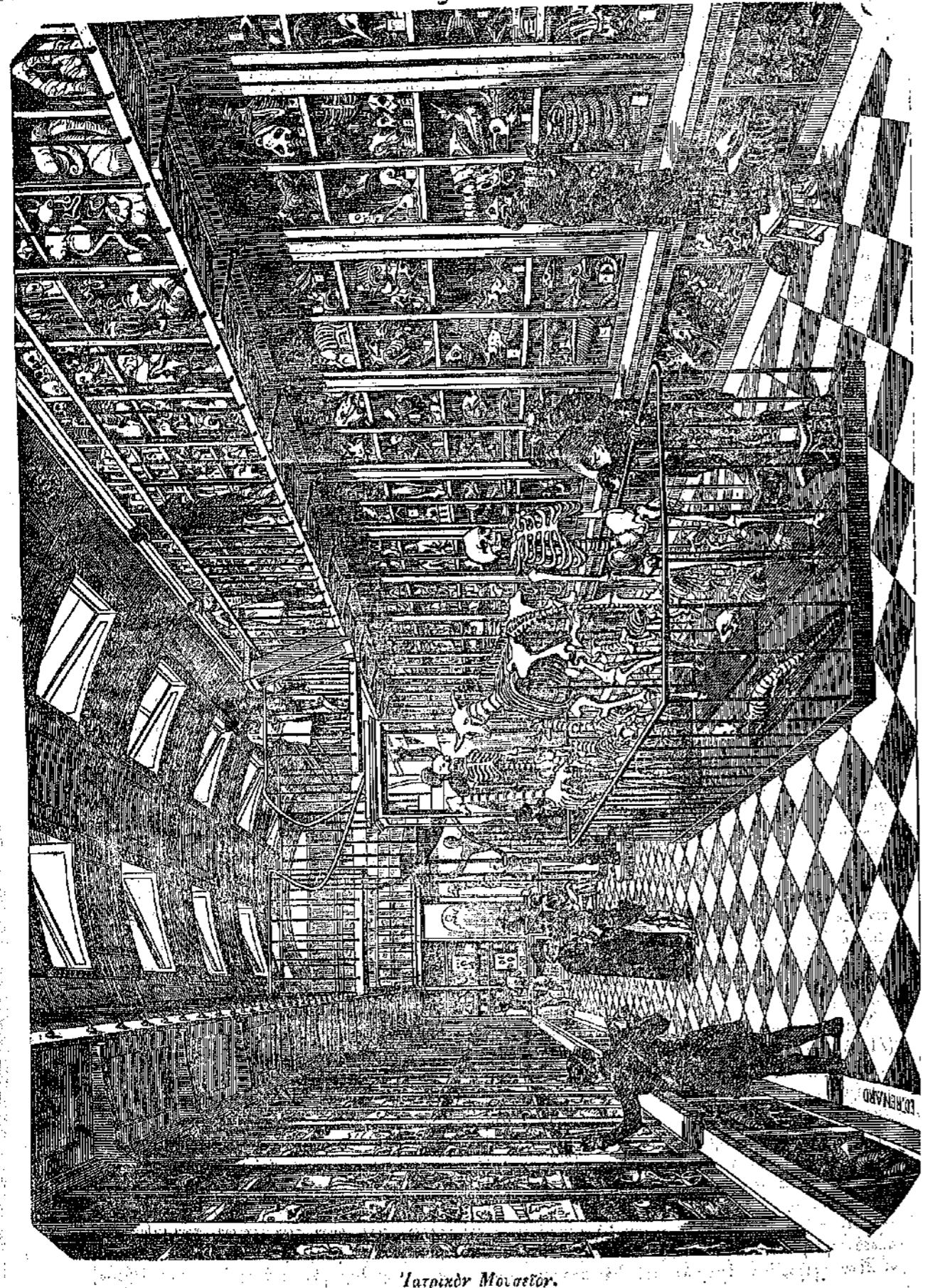
περιέλθει, δονοματίης; έαν δὲν δώσῃ γεγονόν αὐτού δρισμόν. Καὶ τῇ ἀλήθειᾳ δριστάτα ἐλέγειν δο φιλόσοφος, καὶ ω; ἀντί προαισθανόμενος τί θέλει, συμβῆ εἰς τὴν προχειρένην συγγραφὴν ἔγραψε τὸν περικοπὴν ἔκείνην. Διότι δὲ ἀναγγωτῆς, διεξελθὼν τέσσαρας σελίδας ἀφιερωμένας εἰς τὸν δρισμὸν τοῦ δικαίου, εἰς μεγάλην ἐμπλέκεται ἀπορίαν, οὐδεμίαν λαμβάνων ἐν γοιναν τοῦ τί ἔστι δίκαιον ἀπολύτως θεωρούμενον. "Ο χι ὅτι δὲν δίδεται δρισμός τις αὐτοῦ, ἔξεναντίας δι τὸν ἑνὸς, εἰς διὸ οὐθενεὶν εὐχαριστηθῆ δι Κάντιος, δίδονται πολλοί· ἀλλ' ἀπαντεῖς οἱ δρισμοὶ οὗτοι εἶναι τῷρούτι τῶν δρισμῶν τὰ πρωτεύετα.

Ορισμὸς πρώτος. Ἐπειδὴ δὲ Θεὸς εἶναι δὲ οὐ, τού του θεοῦ Αἰχνῶν ἐστι τὸ δέ (σελ. 70). Πρὸς ἀκό δεῖξιν δὲ δτὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τοιαῦτην εἶχον περὶ δι- καίου γνῶμην, παρατίθεται χωρίον τοῦ Πρόκλου, λέγον· μή θεωρητέον τι γέτεται δέ Ῥωμη, αλλὰ τι ἔτοπεται τὰ γέτεται.

Οροφός δεύτερος. Έν τῇ ἐπομένῃ ἀμέσως σελίδῃ
(71), ὁ συγγραφεὺς αἰσθανόμενος φάίνεται τύψιν τινὰ
καὶ πάθος, καὶ λίπην τοῦ ποιήσαντού ἑνείχοντος διαιτοῦ.

ουνειδότος περὶ τῆς ἀξίας τοῦ πρώτου ἔκεινου ορισμοῦ,
ἐπιφέρει· ἡ περιεργότατον ἥθελεν εἶσθαι ν' ἀνάπτησω-
ῦμεν πάρα τοῖς Γερμανοῖς τὴν τοῦ ἀπολύτου δικαίου
εἰς τὸν ἄλλον πολιτισμόν, νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὰ
'Αλλ' ὅλων τῶν μερῶν τοῦ Μουσείου τούτου τὸ ἀ-
ξιολογώτερον εἴναι ἀναμφισβήτητος τὸ ἐνταῦθα παρ-
στώμενον τῆς συγχριτικῆς ἀνατομίας, περιέχον

εφύσιν, ἀλλὰ προτιμώμεν γα παραπέμψων τοῦ μη
»συγγράμματα τοῦ Αερινιέρου καὶ τοῦ Ἀρεντού·
»περ οδέν ἄλλο σημαίνει βέβαια εἰμὶ δὲ δικαιός εἰ-
στι τὸ δι τοῦ συγγράμματος τοῦ Αερινιέρου καὶ
τοῦ Ἀρεντού ὅριζόμενος δικαιος· Δεν ἔτοι δικαίως
ἀπλούστερον, ἀντὶ νὰ βασικῆγ τούς αναγκώστας του
δι' ίδιων γριφοειδῶν δρισμῶν καὶ διὰ παραπομπῶν
εἴν πρωτοτύποις παραχθεούσες, η εν σκελετοῖς, η εν
κηροπλάστοις, διοικήσατι, πλήρεις ἀντιπαρατεθειμένοις
σερφας τῶν διαφόρων μελῶν οὐ μόνον ἄνθρωπου, ἀλλὰ
καὶ πολλῶν τῶν ζώων, τῶν πτηνῶν, τῶν λυθίνων εἰς
τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς αὐτῶν ἀναπτυξέως. Οι
χορωνίς δὲ τῆς λαμπρᾶς ταύτης ὁργανικής ἀλύτιως

'Ιατρική Μονάδα.

εὐθυνώς ανηγέρθη εἰς τὴν αίθουσαν πατρικήν. ἐκμα-
χεῖσθαι τοῦ Βελβεδερίου Ἀπόλλωνας, τῆς ἀντελεστάττης
μορφῆς τοῦ ἀντελεστάτου πλάσματος! Ὁταν δ' ἄγα-
θὸς καὶ ἀκάματος φίλος μου Γούδας, ὃς διὰ τῶν
ἀριστών μεταρρίσσειν τοὺς ἴεραν γράμματα τὴν σπουδάζουσαν
Ἑλληνικὴν νεολαΐνην εἰς τῷ Εὐρωπαλιῷ τοὺς ιατρικούς
Θηραυρούς, ξενάρων καὶ ἑψὲ εἰς τὸ κρεουργεῖον τοῦ
τῆς ἱερατήμης, μοι ἔδεικνυεν ἀλληλοδιδόσθιας τὰς
βαθμίδας δι' ὧν διπλίθεν δὲ φύτις ὅπως φίλος μέχρι
τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔβλεπον τὸν ἰγκέφαλον, τὴν καρ-
δίαν, τὸ κυριώτερα μᾶλλον, τὴν δληνούσκοιαν, ἀν-
παισθήτως σχεδὸν μεταβαλλομένην, καὶ δὲ ἀδιορά-
των πολλάκις ἀλλοιώσεων μεταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ
τελοῦς εἰς τὸ ἀντελεστάτον, ἀπὸ τοῦ ἀρπατοῦ εἰς τὸ
νηκτόν, ἀπὸ ἑκείνου εἰς τὸ πετεινόν, ἀπὸ τοῦ πετει-
νοῦ εἰς τὸ κτήνος, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπον,
ἀνεκάλυπτον μετ' ἐκπλήκτες πόσον δλίγον ἀπέχει τὸ
ὑπερήφανον ἡμῶν γένος τῶν ἀλλων ουνάκων ἀπὸ
ἐπὶ γῆς, καὶ διὰ ἀρκεῖ τὸ μᾶλλον δὲ ἡττον τῆς καμ-
πῆς ἢ τοῦ μήκους μᾶς; γραμμῆς, τῆς δέξητο;
ἢ ἀμβλύτητος μᾶς γωνίας, διπλῶς δὲ ἀνθρώπος γινε-
τίθηξ, καὶ βαθμηδὸν καταβῇ τὴν κλίμακα τῶν πλα-
σμάτων, μέχρι τῆς ἀντελεστάτης αὐτῆς βαθμίδος,
καὶ ησθανόμην ταπεινουμένην τὴν ἀνθρωπίνην δόρρων
μου. Ἀλλὰ πολὺν ἐμβλέπων εἰς τὰ θαύματα τῆς με-
γαλουργίας δυο δρεῖλονται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάτ-
νοιαν, ἐνγύρους δὲι ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τῶν ἐπιλοίπων πλασμάτων εἴναι ἀχανής, καὶ ἐ-
πομένως ἀνεξάρτητος τῆς ὅλης, ητος εἴναι τούσδεν δύοις
εἰς ὅλα, καὶ ἡ θέα ἀντηξύφου τὸν νοῦν μου, καὶ τὸν
πλήρους δικαίας ὑπερηρανείας, καὶ ἡ φυσῆ μου ἐπειν
εἰς ἀπέραντον ἀγνωμοσύνην πρὸς τὸν πλάτην, διότι
ἡσθάνετο δὲι ἐντὸς τοῦ βαναύσου τῆς ὅλης οκνηώμα-
τος κατοικει αὐτῇ, ἀπόρροια τῆς ἀδανάτου οὐσίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

Ἡ Πανθώρα ἐν τῷ ΙΑ'. φυλλαδίῳ σελ. 263 ἐ-
θόδωκε τὸ προόμιον ὅπερ ἔγραψε ὅπως συνοδεύῃ
τινὰς παρατηρησεις ἐμάς περὶ τοῦ ἀντικειμένου,
ἀπειθυνθείτας ἀλλοτε πέρι τὸν Κ. ἐκδότην τῆς Εὐ-
τέρηπτος καλῶς δὲ ποιοῦσα παρέλιπε τὰς παρατηρη-
σεις ἑκείνας, διότι μετὰ τὴν τόσον ἐμβριθῶς καὶ ἀ-
ξιοπρέπες αὐτηράν, τόσον σεμνολόγως σιφρονιστι-
κὴν ἑκείνην ἐπιτιθῆν τοῦ Πριτάνεως τῶν ἡμετέρων
φιλολόγων Κ. Μουστοξίδου, πάτητος ἀλλοι κρίσις ἀπέ-
βαινε περιττῷ, καὶ οὐλόγως ἐπροσδόκα πᾶς τις ὅτι
τὸ δίκαιον τοῦτο πάθημαι θελεῖ τέλος χρησιμεύει εἰς
μαθημα. Ἀλλὰ κατὰ διατοχήν, ἡ ἐλπὶς δὲι ἐκόπα-
σε τὸ κάκον ἐψεύσθη καὶ αὖθις, καὶ μέτα Θλίψεως
ἴδομεν ἐφημερίᾳ σοβαράν, καὶ εἰς φωτισμὸν τῶν διο-
γενῶν συντελοῦσσαν, τὸν Τηλέγραφον τοῦ Βοσπόρου,
τοῦ Τηλέγραφον τοῦ Βοσπόρου, της τῆς 20 Ια-
νουαρίου 1851, ἀν καὶ μετ' ἐμφρόνων ἐπρυλάσεων
τὰ περὶ τοῦ ἐν Βιζαντίῳ Οθωλίσκου ἑκείγοντος κορυφοῦ
μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν, δὲι δηλαδὴ τὰ χειρόγραφα δια-

ταὶ τοῖς τὴν ὕδριν πρὸς τὰ πανελλήνιαν, εἰς δὲ ὑπο-
τίθεται ἀμάθεια τόσον παχύλη καὶ πόσον καὶ αὐτός,
ὡς τε γένεται ἀπατηθῆ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀπὸ τοῦ ἀ-
ξιοποίητα ἑκείνα τερατεύματα. Διὰ τοῦτο ἀπορεῖται
Ἑλληνικὴν νεολαΐνην εἰς τῷ Εὐρωπαλιῷ τοὺς ιατρικούς
Θηραυρούς, ξενάρων καὶ ἑψὲ εἰς τὸ κρεουργεῖον τοῦ
τῆς ἱερατήμης, μοι ἔδεικνυεν ἀλληλοδιδόσθιας τὰς
βαθμίδας δι' ὧν διπλίθεν δὲ φύτις ὅπως φίλος μέχρι
τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔβλεπον τὸν ἰγκέφαλον, τὴν καρ-
δίαν, τὸ κυριώτερα μᾶλλον, τὴν δληνούσκοιαν, ἀν-
παισθήτως σχεδὸν μεταβαλλομένην, καὶ δὲ ἀδιορά-
των πολλάκις ἀλλοιώσεων μεταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ
τελοῦς εἰς τὸ ἀντελεστάτον, ἀπὸ τοῦ ἀρπατοῦ εἰς τὸ
νηκτόν, ἀπὸ ἑκείνου εἰς τὸ πετεινόν, ἀπὸ τοῦ πετει-
νοῦ εἰς τὸ κτήνος, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπον,
ἀνεκάλυπτον μετ' ἐκπλήκτες πόσον δλίγον ἀπέχει τὸ
ὑπερήφανον ἡμῶν γένος τῶν ἀλλων ουνάκων ἀπὸ
ἐπὶ γῆς, καὶ διὰ ἀρκεῖ τὸ μᾶλλον δὲ ἡττον τῆς καμ-
πῆς ἢ τοῦ μήκους μᾶς; γραμμῆς, τῆς δέξητο;
ἢ ἀμβλύτητος μᾶς γωνίας, διπλῶς δὲ ἀνθρώπος γινε-
τίθηξ, καὶ βαθμηδὸν καταβῇ τὴν κλίμακα τῶν πλα-
σμάτων, μέχρι τῆς ἀντελεστάτης αὐτῆς βαθμίδος,
καὶ ησθανόμην ταπεινουμένην τὴν ἀνθρωπίνην δόρρων
μου. Ἀλλὰ πολὺν ἐμβλέπων εἰς τὰ θαύματα τῆς με-
γαλουργίας δυο δρεῖλονται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάτ-
νοιαν, ἐνγύρους δὲι ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τῶν ἐπιλοίπων πλασμάτων εἴναι ἀχανής, καὶ ἐ-
πομένως ἀνεξάρτητος τῆς ὅλης, ητος εἴναι τούσδεν δύοις
εἰς ὅλα, καὶ ἡ θέα ἀντηξύφου τὸν νοῦν μου, καὶ τὸν
πλήρους δικαίας ὑπερηρανείας, καὶ ἡ φυσῆ μου ἐπειν
εἰς ἀγνωμοσύνην πρὸς τὸν πλάτην, διότι
ἡσθάνετο δὲι ἐντὸς τοῦ βαναύσου τῆς ὅλης οκνηώμα-
τος κατοικει αὐτῇ, ἀπόρροια τῆς ἀδανάτου οὐσίας.

(Τὸ ὄπερα Νέα, σελ. 263 τῆς Πανθώρας,

προειδοποεῖται προσύμποτον.)

Πρὸς τὸν Κ. Διευθυντὴν τῆς Εὐτέρηπτος.

Μέ εἰδοποεῖται; Καροκίνης Διευθυντή, δὲι δὲ ἐκδότης
τῆς Συμμαΐστος σας; Ἐπειψε τὸ βιβλίον του, διπατεῖται
νὰ τὸ προκρούσῃτε διὰ τῆς Εὐτέρηπτος, καὶ ἀμφιβάλ-
λων περὶ τῆς γηγειότητος; τοῦ βιβλίου τούτου μὲν ἐρω-
τάτε τὴν γηγειότητον μου. Σας; εἰπε καὶ προφορικῶς; ἡδη
δὲι ἐγώ εἰμαι δ τελευταῖς εἰς δὲ ἐπρεπε νὰ διευθυνθῆτε,
δὲ ἀκαταλληλότερος διὰ τὴν τοιωτήτην κρίτιν. Ο ἐκ-
δότης τοῦ διλλούτου τούτου βιβλίου, ἔχει, ὡς ήιοντα
καὶ διέγνων, εἰς τὴν κατοχήν του καὶ ἀλλα οὐχ' ἡδη
τοῦ διλλούτα κατερράφε, καὶ φρονῶ δὲι περὶ τῆς ἀ-
ξιας ἐνδεικνύειν δὲι αὐτῶν δύναται ἑκείνος; μάλιστα νὰ κρίνη,
δέστις τὰ ἀγνώριστα διλλούτα; Επειδή δριώς οὔτε τῶν ἐπι-
τροπῶν αἵτινες ἐπιτίμημα; ἐκλίνηται γάλλας εἰς τὴν
αὐτά πετελέσα ποτὲ μέρος, οὔτε καν συνέπεται γάλλων
εἰμήν διαμόνον δὲι αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἐπ' οὐλίγας στιγ-
ματούσαν νὰ δευθῆ εἰς τὸ φύλακα τῆς 20 Ια-
νουαρίου 1851, ἀν καὶ μετ' ἐμφρόνων ἐπρυλάσεων
τὰ περὶ τοῦ ἐν Βιζαντίῳ Οθωλίσκου ἑκείγοντος κορυφοῦ
μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν, δὲι δηλαδὴ τὰ χειρόγραφα δια-

ταῦτα εἶναι νόθοι, ἀνεπιτηγδέως καὶ ἀμαθῶς πεπλα- τος.¹ Εἰς τὸ Ἀγιον Ὄρος εἶχε θεῖον, δεστις τῷ εἴκεν σμέναι, καὶ ἐνόμιζον διτὶ μετὰ τὴν γνωμοδότην ταῦ- διτὶ ἑκατὸν πολλὰ εὐρίσκονται χειρογράφων κειμήλια.

Ἐπιθυμήσας νὰ ίσῃ αὐτά, ἀπεράπτεις νὰ ὑποσκελεῖσ-

την ἐπαυσεις τῆς πλέον λόγου περὶ αὐτῶν.

'Ἄλλ' ἀροῦ ἐπαναλαμβάνων μοὶ χράφετε, διτὶ δικαὶον πολλὰ εὐρίσκονται πάντοτε ὑπὲρ τῆς αὐτῶν νοῦ, καὶ κατάρθωτε τοῦτο, κατηγορήσας αὐτῶν ὡς γνωστήτος, ίδιως ἔγκαυχομένος εἰς τὸ διτὶ οὐδὲν Καιριστήν. Μεταξὺ τῶν δοσαὶ παρέλαβε μετὰ τῆς δι- καὶον πολλὰ επισήμως καὶ σπουδαῖος ἐδημοσιεύθη, καὶ πηρείσας τοῦ γραμματέως, ἦν ἐν κιβώτιον εὑμέγεθες, ἐπιμένετε ἀπατῶν τὴν κρίσιν μου, ἔγιο μὲν ἄγνοος ἐσφραγισμένον διτὶ ἔκατον σφραγίδων, καὶ περιέχον τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς τῶν πεπαιδευμένων διοι τὸ τὸν Τράγον, χειρόγραφον, κατὰ τὸ λέγον τοῦ Οὐρού εξέτισαν, γνωρίζων δὲ διτὶ αὐτή δὲν αἰνέτεται ἔγ- του, ή συλλογὴν χειρογράφων περιεργοτάτων. Ήγ- κρισιν καὶ συγκαταθεούν πάντοτε, ἀλλὰ πολλάκις καὶ περιφρόνησι, περιορίζουσι εἰς τὸ νὰ σᾶς διαχο- τὸ κιβώτιον, ἔλαβεν ἐπὶ γύψου ἐκμαγεῖσα τῶν ἐκατὸν σφραγίδων, ἔκρυψε μετὰ τοῦτα αὐτὰς, ἥνεως τὸ κιβώ- τιον, ἔλαβε τὸν Τράγον, ἔθεσε τὸς ἔκατον σφραγίδας τῶν λοιπῶν ἀνέγνων εἰς τὰς ἔφημεριδας. Αγ δὲ καθὸ μηδὲν ἀπατήματι, ἀς ἐπανορθώσωι τὴν γνώμην μοι οἱ ἔξ αὐτούσια αὐτή γνωρίζοντες.

Α. Εὔρεσις. Εἰς τὸν Λίδνα τῆς Ι. Ιανουαρίου 1849 ἀνέγνων διτὶ ἐκδότης τῆς Συματίδος κέλτηται ἐκτὸς αὐτῆς τὰ χειρόγραφα τοῦ Παναστήνου, τῆς Βολαρτίδος, τοῦ Ησιόδου, τῆς Ι.Ιαίδος, τοῦ Ἀγρικρέοντος, τοῦ Πυθαγόρου. Μετὰ τοῦτα θύρων δια- πολλὰ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀγνωστα καὶ πε- πιεργότατα τεμάχια, εἰς ὃν τὴν ἀντιγραφὴν ἡγχολήν μετὰ τοῦ θεοῦ του² εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ ἐπαντοῦ ἀποκατέστητε. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ πολύτιμον πρωτότυπον εἰς τὴν μυστηριώδη του Οὐρού. Ταῦτα μοι διηδήθη περὶ τοῦ Τράγου, προσθεῖς διτὶ ἐκτὸς αὐ- τοῦ εἶρεν εἰς τὸ δρός καὶ τὸν Ἀριανὸν πλῆγη, καὶ τοῦ Σιμωνίδου τὰ ἄπαντα. Ήγένετο δὲ ἡγεμονία τοῦ θεοῦ του³ καὶ εἰς τὰ τοῦ Ἀριανοῦ ἀπολεσθέντα βιβλία, καὶ Εὐριπίδου ἀλλοις ἐπενέλαβε τὸ αὐτὸν διήγημα περὶ τῆς ἀνα- τραγῳδίας ἀγνωστούς, καὶ πωμαρδίας Μανιάνδρου, καὶ πόμπολαι ἀλλοι, διτὶ διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του²⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του²¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του²² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του²³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του²⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του²⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του²⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του²⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του²⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του²⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του³⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του³¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του³² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του³³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του³⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του³⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του³⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του³⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του³⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του³⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁴⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁴¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁴² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁴³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁴⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁴⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁴⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁴⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁴⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁴⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁵⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁵¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁵² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁵³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁵⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁵⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁵⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁵⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁵⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁵⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁶⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁶¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁶² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁶³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁶⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁶⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁶⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁶⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁶⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁶⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁷⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁷¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁷² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁷³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁷⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁷⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁷⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁷⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁷⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁷⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁸⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁸¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁸² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁸³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁸⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁸⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁸⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁸⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁸⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁸⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁹⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁹¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁹² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁹³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁹⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁹⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁹⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁹⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του⁹⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του⁹⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁰⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁰¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁰² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁰³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁰⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁰⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁰⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁰⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁰⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁰⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹¹⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹¹¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹¹² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹¹³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹¹⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹¹⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹¹⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹¹⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹¹⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹¹⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹²⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹²¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹²² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹²³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹²⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹²⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹²⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹²⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹²⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹²⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹³⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹³¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹³² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹³³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹³⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹³⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹³⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹³⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹³⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹³⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁴⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁴¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁴² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁴³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁴⁴ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁴⁵ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁴⁶ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁴⁷ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁴⁸ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁴⁹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁵⁰ προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁵¹ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ θεοῦ του¹⁵² προσθεῖται τὰς τοῦ θεοῦ του¹⁵³ παραδόξους εἰς τὸν διατάξοντας τοῦ

ρισθή εἰς αὐτὴν ἀνεπιδέξιος ἐπιτήδευτις μιμήτιος; εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο κύρισκωσιν ἀνακάλυψουν ἔξισιον, γραφῆς ἀρχαιορανοῦς. Ἀλλ' οὐ, διὸ οὐδὲν ἤδη πάτετο γὰρ μοὶ ἀφίηται τὴν ἑλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἴστορος τοῦ ὑποτιθεμένου τούτου ἀρχαίου χειρογράφου, καὶ περὶ τοῦ διαδώτωσι, γνωστά καὶ περίπυτα, ἐκδίδουσι μὲν τὸ δγκῶδες βιβλίον, πλήρες εἰδήστων αἵτινες ἦσαν ἐνδιαφέρουσι τινάς τεχνίτας, καὶ τούτους μόλις, καὶ τὴν εἰδήσιν διτὶ ἡ Δαγερρότυπία ἥτον γνωστή εἴη; τούτη Βιζαντίνος, αὐτὴν κακοβούλως τὴν ἀποτικόπωτι! Διὸ μὲν βλάψωσι τὰ συμπέροντα τοῦ Δαγερρίου, θυτίζουσι μεγαλοφύχιας τὰ ίδιά των, ἀφιροῦντες; ἀλλὰ τὸ βιβλίον των τὴν περικαπτὴν ἥτις ἤδηντά τὸ ἔκπτωτα πλαστικὴ τὴν ἀξίαν του! Τοῦτο εἶναι ἡ πατειώτερος ὑπερβολὴν τὸν τοῦ Κουρτίου, ἡ βλακία ἀπίστευτο;! Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη ὑπόθεσις εἶναι οὐχ ἥττον παράδοξος. Οἱ δύω περιηγηταὶ ἰδόντες, ὡς λέγουσιν εἰς τὸ προσάρμιδόν των, πολλὰ τοῦ Πλυνελήγου ἀντίγραφα, καὶ δυνάμενοι νῦν ἐκλέξωσιν, ἐκλέγουσι τὸ ἀτελές! Ἡ δὲ τὸ ἐγγελές ἐκεῖνο ἥτοι μοναδικόν, περίεργος σύμπτωσις, διτὶ τὸ χειρόγραφον τούτο, τὸ μόνιμον παράδοξον μεταξὺ τῶν λοιπῶν δλῶν, περιέρχεται εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον εἰς δινὴν ἡ τύχη καὶ τότε ἄλλα παράδοξα χειρόγραφα ἐπεμψεῖ! Πρώτη λοιπὸν περίτετας ἥτις μοὶ καθιερίζει μποτὸν τὴν περὶ ἐφεύρετεως τῆς ἡλιοτυπίας εἰδητὴν ταύτην, εἶναι διτὶ αὐτῇ ἐλλείπεις ἀπὸ τὴν γαλ-

"Οπως συμπληρώσω δὲ τὰς περὶ τοῦ χειρογράφου τούτου ἐντυπωσίες μου, μοι μένει τινάς λέξεις νὰ εἰπω καὶ περὶ τοῦ περιεχομένου του. Τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ δέν εἶναι σπάνιον εἰς τὸ Ὅριον. Οἱ ΚΚ. Διδερών καὶ Δυράνδος, δύω Γάλλοι περιηγηθέντες τὸν Ἀθω κατὰ τὰ 1842 ή 43. ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μελετήσωτι τὴν ἡμετέραν ἀγωγαραφίαν, εὗρον πάρκολλα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ χειρα-
τῶν μοναχῶν, καὶ ἀγοράπαντες ἔν τῶν ἐντελεστέρων, τὸ μετέφρασαν Γαλλική, καὶ τὸ ἑξιδιωταν μετὰ προσο-
μίου καὶ σημειώσεων. Τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ φέρον τὸ
εἴτε ἀληθές εἴτε πλαστὸν διοραμα Παναστάνην, εἶναι εἴ-
δος Λαγραφοσοφίου, εἴτοι περιέχει κανόνας καὶ δη-
γμας καθ' ἃς πρέπει νὰ Λαγραφώνται αἱ ἐκκλησίαι
Διαιρεῖται δὲ εἰς τρία μέρη. ὅν τὸ πρῶτον πραγμα-
τεύεται περὶ τῆς Λαγραφικῆς ὄλης, ἢτοι περὶ τῆς κα-
τατκευῆς τῶν χρωμάτων, τῶν χρωστήρων καὶ λο-
πῶν ὄλων, δὲ ὅν Λαγραφοῦνται αἱ ἐκκλησιαστικαὶ εἰ-
κόνες· τὸ δευτέρον περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραστάσεως
τῶν ἀγίων καὶ ἄλλων ἐκκλησ. ἀντικειμένων, δηλ. τίς
τῶν ἀγίων πρέπει νὰ παρίσταται διὰ γέρων, τίς δὲ
ῶς γέρος, τίς μετὰ πώγωνος, μὲ τίνα ἐνδύματα, κτλ.
Τὰ δὲ τέλην μέρη παραπλανήσαντα τὸν Λαζαρίνον

τού δέ τρίτον μέρος κανονίζει τὴν θέσιν ἣν ἔκαστον πρόσωπον ἡ ἔκδοση σκηνή πρέπει νὰ κατέχῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Περὶ δὲ τῆς παραδόξου Πλιοτυπίας ὅμετος λόγος γίνεται εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ μετάρραστιν. Οἱ ιδιοκτήτης τοῦ χειρογράφου ἀποδίδει τὴν Ἑλλειψιν ταῦτην (Αμαλθ. ἀριθ. 508) η εἰς αὐτοὺς τοῦ ἀκαγαλλισθέντος χειρογράφου, η εἰς κακοβουλῶν τοῦ μεταρράστου. Ως πρὸς τὸ δεύτερον, η κακοβουλία αὐτῇ μοι φύνεται δικαιοῦν παρόδοξεῖ! Οἱ Κ.Κ. Διδεράν καὶ Δυρδάνδος περιηγοῦνται μὲ κόπους καὶ μὲ δακτύνας, εἰς τὴν γνώσιν τῆς ἀγιογραφίας τοῦ μεταιδονοῦ ἀφειροῦσιν ὅλας τῶν τὰς σπουδάς, ἐκδίδουσι βιβλίον ἐξ ὅπερ περιμένουσιν δρεδός τι καὶ δόξαν, καὶ διτεῦ
η μετάφρασις ἐγίνεται.

« Ταῦτην τὴν τέχνην δποῦ ἔρην μετὰ πολλοῦ κόπου πατιδίοιν ἔμεσον ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐβουλήθην μὲ δῆμον μου τὴν ὄρεξιν νὰ τὴν πολλαπλασιάσω πρὸς ἀρέλειαν ὑμῶν τῶν διμοτέχνων μου, ἐρμηνεύοντας ταῦτην ἐν τῇ παρούσῃ βίβλῳ καὶ ἐγχράττωντας ἀπαντε τὰ μέτρα αὐτῆς, καὶ σχήματα, σαρκώματά τε καὶ γράμματα μὲ πᾶσαν δικίβιαν. Ήττι προστεθότες καὶ τὰ μέτρα τοῦ φυτικοῦ καὶ τὴν αὐτῶν ἐργασίαν, βερυκίσιων τινῶν ἐρμηνίας διαφέρους, κόβλα; γύψου καὶ μαλαγματος, ἔτι καὶ τὴν παράδοσιν τῆς τοῦ τοίχου λιωγραφικῆς σαρέστατα. »

Ἐκστασις βλέπει δτὶ δ σκοτεις τοῦ αυγγυραφέων ο-

Ἐκαττος βλέπει ὅτι δὲ σχοτός τοῦ αυγυραφέως εἰ-

ναι νὰ διδόῃ τὰ μέτρα καὶ χρώματα καὶ λοιπάς ο-
λας (βερύκια, χρυσώματα) τῆς Λωγραφίας των εικό-
νων. Ιδού δημιουργία τῆς Συμαίδας δημι-
ουνεί τὴν αὐτὴν περικοπήν ἐκ τοῦ γειτοναράφου του:

ε Ταύτη τὴν τέχνην διοῦ ἐφην μετὰ πολλοῦ κόπου παδίσθιν ἔμαθον, ἥδους ἥθην μὲ δὲ λην μου τὴν ὅρεξιν τὰ τὴν πολλαπλασίων πρὸς ὀφέλειαν τῶν διμοτέχνων μου, ἐμμηνεύοντας; ταύτην ἐν τῇ παρένσῃ βίβλῳ καὶ ἐγχαράτοντας ἀπαντα τὰ μέτρα αὐτοῦ (τοῦ Πατρὸς ἡγούμενοῦ Διονίσου οὐδὲν οὐδὲν ἄγανθοι εἰναι τῆς πορσων-

ληγον οὐδὲ περὶ αὐτοφερού εἰναι δῆλον τοῦ πρώτου
τῆς εἰσεστατας, συρκώντα τε καὶ χριόμενα
μὲν πλεῖστη ἀκρίβειαν. Ἐπι τέρδος τούτοις καὶ ἐργατηλάρ
Ἡλιοτυπίας, οὐδὲν εἴδοτε εἰναι γειρογράφοις εὖσι μάθητοι
αὐτοῦ Ἱεροθέου γιαναχοῦ Θεοποιητικῶν, ὡς η ὑ-
πογραφὴ του λέει, οὐδὲ τοῦ Ἑλιηρικοῦ εἰς τὸ
ἀπλοῦτον φερον, ὡς καὶ τὸν βλοτὸν αὐτοῦ, καὶ Ἀλληλ-
περὶ γρίζιος βαμβακού, καὶ κοιλιήσεως γυρρον-
τίων, καὶ τὰ μέτρα αὐτοῦ καὶ τὴν αὐτῶν ἔργασίων
καὶ μέρος τι ἐξ τῶν Κρητικῶν ζωγράφων, βερνικίων
ταῦτα ἐρμηνίζεις διαφόρους, κόλλας γύψου καὶ μαλάγ-
ματος, οἷς καὶ τὴν παράδοσιν τῇ τούτοις ζω-
γραφικῆς συρέστατα. »

"Οπου μεταξύ τῶν σφρωμάτων καὶ τῶν βερνικέων καὶ τῶν χρυσωμάτων τῶν ἀγγιογράφων, παρεντίθεται ποροδόξως ἡ ήλιοτυπία καὶ ἡ φλέξις τοῦ βαμβακίου καὶ ἡ κόλλησις τῶν σφρωμάτων!

Τρίτη τέλος περίστασις ήτις μοι ἐνέπνευσε δυσπιστία εἰς τὴν περὶ Ἡλιοτυκίας περικοπήν, εἴναι αὐτὸ τὸ περιεχόμενόν της. Ἡ περικοπή αὗτη ἐδημοσιεύθη πρὸ τινῶν ἔτων διὰ τῆς Ἐκλίδου. Μητὸς ἐκπλήξεως δὲ οὗτον εἰς αὐτὴν ἀναγγελλόμενον φυινόμενον ἀνήκουστον καὶ ἀπαραδειγμάτιστον εἰς τὴν ἴστοριάν τῶν ἐφευρέσεων, διὰ τοῦτο διὰ τοῦτον εἰς πολλάν αἰώνων ἀπόστασιν, εἰς μέρη ἄγυπτα καὶ ἀπέγοντα, διῶν ἀνθρώπων ἀγνοούσι τε δὲ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν βαρεῖν, ἐρθαταν διὰ τῶν αὐτῶν ἐντελῶς μεθόδων καὶ τρόπων εἰς τὴν αὐτὴν ἐξιτισιν ἡνακάλυψιν. Γνωστὸν δὲ πόση ἐπιμέλεια κατετάλλεται εἰς τὴν Δαχγέρρειον ἐφεύρεσιν διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐκλογὴν τῶν γαλακτῶν πλακάδων, καὶ διὰ μόνης τῆς πόσης εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν γαλακτῶν πλακάδων.

νον ἡ ακριβής αυτών ἐπαργυρωτές κανικτά μάτας επαιτήστους εἰ; τὴν διὰ τοῦ φωτός ἀλλαξίσιν, μετά θυματεύοντος οἴδον διτεῖς ὁ Πατρέληνος ἥρετο μὲν πλάκας τετρακέ, αὐτίνες ωύτε κάνω ἐπαργυροῦνται, καὶ ἔτι ωύτε ἱέδοι, ωύτε Βρώμην ἔχων, αντικαθιστῷ προχείρως τὰ δυσκατακεύεται ταῦτα τῆς νέας χρυσῆς προσέντα διὰ κεκαρμένων σκούλακων καὶ γριβιώντων! Καὶ καυχῶνται ἔπειτα ὁ Βερέλιος καὶ ὁ Αλεξανδρέος διὰ τὴν επιστήμην των, ὅταν καθιττώσιν αὐτήν περιττήν τὰ κεκαρμένα σκούλακα καὶ τὰ γριβιώντα! Συνέπεσε δὲ, ὅταν ἐδόθη ἡ προκήρυξις τείνη, γιὰ ἔχω ἀτά γενίσας τὸ ἐγγεγριθεῖν τῆς ἕρμηφότου πίζας (Manuel de Daguerrotypie τῆς αὐλογῆς Roret). Οποία δὲν διελέγεται ἡ ἐκπλήξι, μισθώσας παρέβαλον τὸν Δαγέρρον μὲτα τὸν Πατρέληνον! Αὲτοῦ ξέφωνάν

μέτων Πανελένην· δει γερών αὐτὸν ἀπέλιτον, ἢ αὐτὸς μετέφρασεν ἐκεῖνον,
διὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ εἰς μετέφρασε τὸν ἄλλον.
Κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔγινε τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἐλένδος
περίεισον. εἴησε δύναμις βέβαιος ὅτι Οὐλεὶ διατεκτάσει ὁ κόπτῶν συνάδελφοι τοῦ Ἰηδοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁλόθριποι γ